

Sygnatura akt II 1 C 16/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 listopada 2020 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w II Wydziale Cywilnym – Sekcji Egzekucyjnej

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Braczkowska

Protokolant: asystent sędziego Monika Paczyńska

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2020 roku w Łodzi

na posiedzeniu jawnym

sprawy z powództwa **F. J.**

przeciwko **M. N. i R. N.**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. pozbawia wykonalności tytuł wykonawczy numer 2 (dwa) w postaci wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi, II Wydział Cywilny w dniu 10 lipca 2012 roku w sprawie II C 769/12, zaopatrzony w klauzulę wykonalności w dniu 30 października 2018 roku - w części, w zakresie odsetek od należności głównej wskazanej w treści tytułu wykonawczego przewyższających należne odsetki liczone od kwoty 28.524,94 zł (dwadzieścia osiem tysięcy pięćset dwadzieścia cztery złote i 94/100) za okres od dnia 25 listopada 2013 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od F. J. solidarnie na rzecz M. N. i R. N. kwotę 5.400,00 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Sygnatura akt II 1 C 16/19

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 19 lutego 2019 roku, skierowanym przeciwko R. i M. N., powód F. J. reprezentowany przez pełnomocnika profesjonalnego w osobie adwokata, wniósł o pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w dniu 10 lipca 2012 roku w sprawie II C 769/12, opatrzonego klauzulą wykonalności w dniu 30 października 2018 roku. Powód wniósł również o zasądzenie na jego rzecz od pozwanych zwrotu kosztów postępowania oraz o zwolnienie go z kosztów sądowych. Podstawę prawną jego żądania stanowił przepis art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Jako podstawy faktyczne swojego roszczenia powód wskazał na kilka okoliczności. Po pierwsze – wskazał, że dochodzone przez pozwanych od niego w toku postępowania egzekucyjnego Km 5410/18 prowadzonego przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. roszczenie wygasło wskutek wykonania przez niego warunków porozumienia zawartego z pozwanymi w dniu 22 sierpnia 2013 roku i zapłaty na ich rzecz łącznej kwoty objętej tym porozumieniem w wysokości 156.000 zł. Po drugie, powód wskazał, że dochodzenie od niego przez pozwanych zapłaty odsetek ustawowych od należności głównej stanowi nadużycie prawa procesowego w rozumieniu art. 5 k.c. gdyż z zapłatą jednej z rat objętych porozumieniem z dnia 22 sierpnia 2013 roku spóźnił się on zaledwie o kilka dni. Po trzecie, powód podniósł zarzut przedawnienia roszczeń objętych tytułem wykonawczym. Po czwarte – powód podniósł, że nawet gdyby uznać, że porozumienie z dnia 22 sierpnia 2013 roku utraciło moc, należność z tytułu zaległych odsetek należy potrącić z kosztami egzekucji i kosztami zastępstwa w toku egzekucji uiszczonymi przez powoda zgodnie z treścią porozumienia

w łącznej kwocie 6.883,00 zł, podczas gdy łącznie koszty prowadzenia egzekucji powinny wynieść co najwyżej 2.793,29 zł, a w treści porozumienia z dnia 22 sierpnia 2013 roku koszty te zostały wskazane w znacznej części w sposób zawyżony (pozew k. 3-6, pełnomocnictwo k. 16).

Postanowieniem z dnia 5 kwietnia 2019 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny Sekcja Egzekucyjna zwolnił powoda od kosztów sądowych w postaci opłaty od pozwu, oddalając wniosek o zwolnienie od kosztów sądowych w pozostałej części (postanowienie k. 20).

W odpowiedzi na pozew z dnia 11 czerwca 2019 roku, pozwani reprezentowani przez pełnomocnika w osobie adwokata wnieśli o oddalenia powództwa w całości oraz o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych. Pełnomocnik pozwanych podniósł, że żadna część należności dochodzonych przez pozwanych od powoda nie jest przedawniona, gdyż egzekucja przeciwko niemu toczy się nieprzerwanie do 2012 roku i jest prowadzona do dziś, zaś tytuł wykonawczy objęty żądaniem pozwu został opatrzony numerem porządkowym numer 2 i wydany celem skierowania egzekucji do ruchomości dłużnika znajdujących się na obszarze własności innego komornika sądowego niż ten, który prowadzi przeciwko powodowi egzekucję z nieruchomości. Co więcej, pełnomocnik pozwanych podniósł, że nie wyrazili oni zgody na przedłużenie terminu spłaty jednej z rat objętych porozumieniem z dnia 22 sierpnia 2013 roku, nie umocowali do wyrażenia takiej zgody swojego pełnomocnika, a co więcej uchylili się od skutków prawnych oświadczenia woli złożonego przez nich pod wpływem błędu co do stanu majątkowego powoda w treści w/w porozumienia. Finalnie podnieśli, że brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, że zobowiązanie powoda względem pozwanych wygasło wobec jego wykonania zgodnie z treścią porozumienia z dnia 22 sierpnia 2013 roku, gdyż utraciło ono moc wskutek naruszenia jego warunków (odpowiedź na pozew k. 60-66, pełnomocnictwo k. 29).

W uzupełnieniu stanowiska procesowego zajętego w sprawie, w piśmie procesowym z dnia 24 października 2019 roku (data pisma) pełnomocnik powoda wskazała i podkreśliła, że roszczenie pozwanych względem powoda dochodzone w toku egzekucji wygasło w tej części odsetek ustawowych w jakim dochodzone są one od F. J. za okres po dacie zapłaty przez niego poszczególnych rat objętych porozumieniem z dnia 22 sierpnia 2013 roku (pismo procesowe z dnia 22 października 2019 roku k. 142-143).

Na rozprawie w dniu 10 grudnia 2019 roku pełnomocnicy stron zgodnie oświadczyli, że bezspornym pomiędzy nimi jest fakt uiszczenia przez powoda F. J. pełnej kwoty objętej porozumieniem z dnia 22 sierpnia 2013 roku, kwoty i daty wpłat poszczególnych rat objętych porozumieniem, a także fakt, że przeciwko powodowi nieprzerwanie toczyło od 2012 roku i toczy się dalej postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 443/13 (protokół elektroniczny rozprawy z dnia 10 grudnia 2019 roku k. 206-207).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 10 lipca 2012 roku Sąd Okręgowy w Łodzi, Wydział II Cywilny wydał w sprawie II C 769/12 wyrok zaoczny, w którym zasądził od F. J. na rzecz powodów M. i R. N. kwotę 134.000,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 16 grudnia 2011 roku do zapłaty oraz kwotę 14.717,00 zł z tytułu kosztów procesu. Wyrokowi Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności. Wyrok stał się prawomocny z uwagi na brak złożenia od niego środka zaskarżenia przez żadną ze stron postępowania. Pierwotnie sądowa klauzula wykonalności została nadana wyrokowi zaocznemu w dniu 28 sierpnia 2012 roku (okoliczność bezsporna, także tytuły wykonawcze w aktach Km 5410/18, Km 443/12).

Na podstawie wniosku egzekucyjnego datowanego na 29 sierpnia 2012 roku (data wniosku), w oparciu o powyżej opisany tytuł wykonawczy, pozwani M. i R. N. wszczęli przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi A. P. postępowanie egzekucyjne przeciwko powodowi F. J. w zakresie kwot opisanych w w/w tytule. Pierwotnie postępowanie to zawisło za sygnaturą akt Km 10141/12. Zawiadomienie o wszczęciu egzekucji skierowane do powoda F. J. zostało opatrzona datą 31 sierpnia 2012 roku. Na mocy postanowienia Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi A. P. wydanego w sprawie Km 10141/2 w dniu 25 października 2012 roku postępowanie to zostało przekazane do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w Zgierzu M. D. celem wszczęcia i prowadzenia egzekucji z nieruchomości dłużnika. Postępowanie to zawisło w

Kancelarii komornika sądowego M. D. za sygnaturą akt Km 3999/12. Postępowanie egzekucyjne zostało kolejno przekazane w dniu 22 kwietnia 2013 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi M. S. celem wszczęcia i prowadzenia egzekucji z nieruchomości powoda F. J. położonej w Ł. przy ul. (...). Postępowanie to kolejno zawisło przed Komornikiem Sądowym M. S. za sygnaturą akt Km 443/13. Zawiadomieniem z dnia 25 kwietnia 2013 roku egzekucja została skierowana do należącej do dłużnika F. J. nieruchomości położonej w Ł. przy ul. (...) (wniosek egzekucyjny - k. 1-4, tytuł wykonawczy - k. 10, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji - k. 14, postanowienie z dnia 25.10.2012r. - k. 72, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z nieruchomości - k. 105, postanowienie - k. 148-149, zawiadomienie - k. 155 – w aktach egzekucyjnych Km 443/12, tom I).

Postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 443/13 prowadzone przeciwko powodowi F. J. przez komornika sądowego M. S. na mocy jej postanowienia z dnia 22 sierpnia 2013 roku zostało zawieszona na wniosek wierzycieli (pозwanych). W dniu 18 listopada 2013 roku do komornika sądowego M. S. został złożony przez wierzycieli wniosek o podjęcie zawieszona postępowania egzekucyjnego, kontynuowanie egzekucji w tym poprzez zajęcie wynagrodzenia za pracę dłużnika. We wniosku tym wskazano również, że dłużnik na poczet należności objętej tytułem wykonawczym stanowiącym podstawę prowadzenia egzekucji w sprawie Km 443/13 dokonał na rzecz wierzycieli łącznej wpłaty w wysokości 115.666,00 zł. Wierzyciele, działając poprzez swojego pełnomocnika profesjonalnego wnieśli o zaliczenie w/w kwoty w pierwszej kolejności na należne im od F. J. odsetki ustawowe oraz koszty egzekucji (wniosek o zawieszenie egzekucji - k. 207, postanowienie z dnia 22.08.2013r. - k. 208, wniosek o podjęcie postępowania egzekucyjnego – k. 212-213 wraz z załącznikami – k. 214-224 – w aktach egzekucyjnych Km 443/13 tom II).

Na mocy postanowienia Komornika Sądowego M. S. wydanego w sprawie Km 443/13 w dniu 25 listopada 2013 roku postępowanie egzekucyjne w sprawie zostało podjęte na wniosek wierzycieli oraz jednocześnie zostało ono umorzona w zakresie kwoty 115.666,00 zł. Na podstawie art. 49 ust. 2 ustawy o komornikach sądowych i egzekucji ustalono jednocześnie opłatę egzekucyjną na kwotę 5.783,30 zł i obciążono nią F. J., którego wezwano jednocześnie do jej uregulowania na rzecz komornika sądowego w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania. Dokonane przez dłużnika na rzecz wierzycieli wpłaty (w trzech ratach: 35.000 zł – z dnia 22 sierpnia 2013 roku, 40.333,00 zł – z dnia 30 września 2013 roku, 40.333,00 zł – z dnia 13 listopada 2013 roku) zostały przez komornika sądowego rozksięgowane do sprawy w następujący sposób:

- 6 zł – koszty klauzuli wykonalności,
- 17 zł – opłata skarbową od pełnomocnictwa,
- 1.800 zł – koszty zastępstwa prawnego w egzekucji,
- 14.717,00 zł – koszty procesu opisane w tytule wykonawczym,
- 33.034,10 zł – odsetki ustawowe od należności głównej,
- 65.835,10 zł – należność główna opisana w tytule wykonawczym,
- 256,80 zł – koszty postępowania egzekucyjnego.

Na dzień 25 listopada 2013 roku stan zaległości w sprawie egzekucyjnej komornik sądowy M. S. ustaliła na kwotę: 68.564,90 zł z tytułu należności głównej opisanej w tytule wykonawczym oraz na kwotę 293,04 zł z tytułu odsetek ustawowych od należności głównej opisanej w tytule wykonawczym (postanowienie z dnia 25.11.2013r. – k. 225, zawiadomienie o zajęciu wynagrodzenia za pracę dłużnika – k. 226 – w aktach egzekucyjnych Km 443/13 tom II; wydruk z systemu - stan zaległości w sprawie egzekucyjnej z dnia 22.11.2013r. – okładka akt egzekucyjnych Km 443/13 tom I).

W dniu 28 listopada 2013 roku do komornika sądowego M. S. zostało złożone przez wierzycieli pismo informujące, że w dniu 25 listopada 2013 roku F. J. wpłacił na ich rzecz kwotę 40.333,00 zł. Do pisma zostało załączone potwierdzenie

wpłaty na w/w kwotę (pismo z dnia 28.11.2013r. wraz z załącznikiem – k. 234-235 - w aktach egzekucyjnych Km 443/13 tom II).

Na mocy postanowienia Komornika Sądowego M. S. wydanego w sprawie Km 443/13 w dniu 28 listopada 2013 roku postępowanie egzekucyjne w sprawie zostało umorzone w zakresie dalszej kwoty 40.333,00 zł. Dokonana przez dłużnika na rzecz wierzycieli wpłata z dnia 25 listopada 2013 roku została przez komornika sądowego rozksięgowana do sprawy w dniu 29 listopada 2013 roku w następujący sposób: 293,04 zł – odsetki ustawowe od należności głównej oraz kwota 40.039,96 zł – należność główna opisana w tytule wykonawczym. Na dzień 29 listopada 2013 roku komornik sądowy M. S. ponownie dokonała (po wykonaniu zaksięgowania do sprawy kwoty 40.333,00 zł uiszczonej przez F. J. w dniu 25 listopada 2013 roku) ustalenia stanu zaległości w sprawie egzekucyjnej na dzień 29 listopada 2013 roku na kwotę: 28.524,94 zł z tytułu należności głównej oraz 30,48 zł – z tytułu odsetek ustawowych od należności głównej (postanowienie z dnia 25.11.2013r. – k. 236 – w aktach egzekucyjnych Km 443/13 II tom; wydruk z systemu - stan zaległości w sprawie egzekucyjnej z dnia 22.11.2013r. – okładka akt egzekucyjnych Km 443/13 tom I).

Żadna ze stron postępowania egzekucyjnego nie składała skarg na czynności komornika sądowego M. S. w zakresie (dwóch) postanowień w przedmiocie częściowego umorzenia postępowania egzekucyjnego z dnia 25 listopada 2013 roku oraz z dnia 28 listopada 2013 roku, ani skargi na czynności komornika sądowego w zakresie ustalenia aktualnego stanu zaległości w sprawie egzekucyjnej (akta egzekucyjne Km 443/13).

Postępowanie egzekucyjne prowadzone w sprawie Km 443/13 przeciwko powodowi F. J. przez komornika sądowego M. S. jest w toku. Nie doszło w nim do wyegzekwowania na rzecz wierzycieli żadnych kwot (okoliczność bezsporna, zaświadczenie o dokonanych wpłatach k. 245-246).

Sporny tytuł egzekucyjny w postaci wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi, II Wydział Cywilny w sprawie II C 769/12 w dniu 30 października 2018 roku został ponownie zaopatrzony w sądową klauzulę wykonalności wskutek wydania na rzecz M. i R. N. dalszego tytułu wykonawczego numer dwa - celem prowadzenia egzekucji z innych niż nieruchomości ((...)/) składników majątku dłużnika F. J. (dalszy tytuł wykonawczy – k. 44 akt egzekucyjnych Km 5410/18).

Załączając powyżej opisany dalszy tytuł wykonawczy numer dwa, pozwani M. i R. N. złożyli w dniu 14 listopada 2018 roku do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Łodzi – Widzewa w Łodzi K. P. wniosek egzekucyjny dotyczący opisanego w nim obowiązku powoda F. J. w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 134.000,00 zł od dnia 15 lipca 2013 roku do dnia zapłaty wskazując, że suma tych odsetek winna wynieść nie mniej niż kwotę 35.508,00 zł. Sprawa egzekucyjna zawiązała za sygnaturą akt Km 5410/18. W zawiadomieniu o wszczęciu egzekucji skierowanym do powoda (dłużnika) F. J. z dnia 19 listopada 2018 roku kwota zaległych odsetek ustawowych została wskazana przez komornika sądowego na kwotę 55.601,10 zł. W piśmie procesowym złożonym przez pełnomocnika wierzycieli w toku postępowania egzekucyjnego Km 5410/18 z dnia 8 listopada 2019 roku (data pisma) wskazał on, że wnosi o uwzględnienie przez komornika sądowego (przy ustalaniu kwoty objętej żądaniem wniosku egzekucyjnego) zarówno daty wymagalności odsetek ustawowych od należności głównej objętej spornym wyrokiem zaocznym (to jest daty 16 grudnia 2011 roku) jak i dat płatności poszczególnych rat objętych porozumieniem z dnia 22 sierpnia 2013 roku zawartego przez wierzycieli z dłużnikiem, które kolejno utraciło moc. Pełnomocnik wierzycieli wskazał dalej, że na każdą z wpłat dokonanych przez dłużnika na rzecz wierzycieli winno składać się: po 1/4 długu podstawowego i po 1/4 kosztów łącznej kwoty kosztów postępowania ustalonych w porozumieniu na kwotę 21.597,00 (tj. 5.500 zł). Pełnomocnik wierzycieli wskazał dalej w tymże piśmie, że wysokość należnych wierzycielom odsetek ustawowych według stopy 13% w stosunku rocznym do dnia płatności ostatniej z czterech rat (wpłat) dłużnika wynieść powinna kwotę 33.654,72 zł, wniósł on jednocześnie o rozszerzenie egzekucji o kwotę 146,72 zł z uwagi na fakt, że komornik sądowy wyliczył kwotę należnych wierzycielom odsetek ustawowych w wysokości 33.508,00 zł. W toku tego postępowania nie wyegzekwowano od dłużnika na rzecz wierzycieli żadnych kwot (wniosek egzekucyjny – k. 1-2, zawiadomienie o wszczęciu egzekucji – k. 45 akt egzekucyjnych Km 5410/18; pismo procesowe pełnomocnika wierzycieli datowane na dzień 8 listopada 2019 roku, karta rozliczeniowa w sprawie Km 5410/18 – skan w aktach sprawy nieponumerowane).

W dniu 27 lutego 2013 roku powód F. J. zawarł z (...) w W. umowę pożyczki numer (...) na kwotę 3.490.000,00 zł – do dnia 18 lutego 2023 roku. W chwili zawierania umowy pożyczki powód był zatrudniony w (...) Drinki na stanowisku dyrektora do spraw eksportu w Europie na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony z wynagrodzeniem miesięcznym w wysokości 64.219,00 zł. Na poczet spłaty w/w zobowiązania dokonano szeregu wpłat, w tym: 55.900,00 zł w dniu 29 czerwca 2013 roku (wplacający P. A.), 55.900,00 zł w dniu 26 lipca 2013 roku (wplacający P. A.), 55.784,05 zł w dniu 31 sierpnia 2013 roku (wplacający P. A.); 167.600,00 zł w dniu 30 listopada 2013 roku (wplacający F. J.), 55.900,00 zł w dniu 30 grudnia 2013 roku (wplacający P. A.), 56.000,00 zł w dniu 30 stycznia 2014 roku (wplacający F. J.), 55.900,00 zł w dniu 28 lutego 2014 roku (wplacający F. J.), 4.646,29 zł w dniu 29 marca 2014 roku (przeksięgowanie z konta (...) F. J.), 51.400,00 zł z dnia 31 marca 2014 roku (wplacający P. A.), 225.200,00 zł w dniu 31 lipca 2014 roku (wplacający P. A.), 112.100,00 zł z dnia 29 września 2014 roku (wplacający F. J.) (pismo Syndyka masy upadłości (...) w W. z dnia 20 kwietnia 2015 roku k. 83, pismo Syndyka masy upadłości (...) w W. z dnia 17 października 2019 roku k. 129-140).

W dniu 22 sierpnia 2013 roku pomiędzy wierzycielami: R. N. i M. N. a dłużnikiem F. J. zostało zawarte porozumienie dotyczące warunków spłaty przez powoda jego zadłużenia wynikającego z treści wyroku zaocznego wydanego przez Sąd Okręgowy w Łodzi w sprawie II C 769/12 będącego podstawą wszczęcia i prowadzenia postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 443/12 oraz kosztów tego postępowania. Zgodnie z treścią tego porozumienia ustalono, że łączne koszty prowadzenia egzekucji obciążające dłużnika do dnia jego zawarcia wyniosły 3.226,00 zł. Strony w treści porozumienia oświadczyły, że jego treścią objęte są: kwota należności głównej – 134.000,00 zł, odsetki ustawowe od kwoty należności głównej od dnia 13 czerwca 2013 roku – 26.184,00 zł, koszty procesu – 14.717,00 zł, koszty zastępstwa prawnego w egzekucji – 4.000,00 zł. W ramach porozumienia wierzyciele zażądali od dłużnika zapłaty: 134.000,00 zł należności głównej, 14.717,00 zł – kosztów procesu, 3.226,00 zł kosztów egzekucji i 3.657,00 zł kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji – to jest łącznej kwoty 156.000,00 zł. Zapłata tej kwoty miała nastąpić w następujący sposób: kwota 35.000 zł – płatna w dniu podpisania porozumienia, zaś pozostała należność w wysokości 121.000,00 zł w trzech równych ratach, po 40.333,00 zł każda płatne do dnia: 31 września 2013 roku – druga rata, 31 października 2013 roku – trzecia rata i do dnia 31 listopada 2013 roku – czwarta rata. Wierzyciele jednocześnie oświadczyli, że zapłata przez dłużnika łącznej kwoty 156.000,00 zł wyczerpuje w całości ich roszczenia z tytułu należności głównej, kosztów egzekucji i kosztów zastępstwa wobec F. J.. Wierzyciele oświadczyli jednocześnie, że z dniem zawarcia porozumienia zaprzestają naliczania należnych im do dnia zawarcia porozumienia odsetek ustawowych. Oświadczyli jednocześnie, że po zapłacie ostatniej raty należności określonej porozumieniem zwalniają dłużnika z obowiązku zapłaty zaległych odsetek i zrzekną się roszczenia na przyszłość. Jednocześnie wierzyciele zobowiązali się do złożenia wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 443/12. Strony porozumienia zgodnie oświadczyły, że w wypadku zwłoki dłużnika trwającej dłużej niż 7 dni w zapłacie jednej z rat, niniejsze porozumienie traci moc, zaś wierzyciele przystąpią do prowadzenia przeciwko F. J. ponownie egzekucji. Utrata mocy prawnej przez porozumienia z dnia 22 sierpnia 2013 roku miała spowodować również możliwość dochodzenia przez wierzycieli zaległych odsetek ustawowych. Jak wynikało wprost z paragrafu 11 porozumienia – wszelkie zmiany i jego uzupełnienie wymagały dla ich ważności formy pisemnej (porozumienie z dnia 22 sierpnia 2013 roku –k. 219-220).

Warunki tego porozumienia były negocjowane z ramienia powoda F. J. przez adwokata M. Z., zaś ze strony pozwanych przez adwokata K. F.. Sam fakt podpisania tego porozumienia i warunki jego spłaty nie były uzależnione od sytuacji materialnej powoda i jego źródła dochodów (zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 3 listopada 2020 roku k. 290-291).

F. J. wpłacił do rąk wierzycieli: 35.000 zł w gotówce w dniu 22 sierpnia 2013 roku, 40.333,00 zł – w dniu 30 września 2013 roku, 40.333,00 zł w dniu 13 listopada 2013 roku, 40.333,00 zł w dniu 25 listopada 2013 roku. Trzecia rata porozumienia z dnia 22 sierpnia 2013 roku została przez niego zapłacona po terminie wynikających z porozumienia (okoliczności bezsporne).

V. J. zwracała się do pełnomocnika wierzycieli (pозwanych) z prośbą o wydłużenie terminu zapłaty trzeciej raty opisanej w treści porozumienia z dnia 22 sierpnia 2020 roku, jednak M. i R. N. nie wyrazili na to zgody. Informowała pełnomocnika pozwanych, że procedura sprzedaży mieszkania siostry powoda - K. J., z którego to źródła miała zostać sfinansowana dalsza realizacja porozumienia zawartego przez F. J. z pozwanymi - przedłuży się. Na okoliczność tę zostały przeprowadzone przez matkę powoda – V. J. dwie rozmowy telefoniczne z pełnomocnikiem pozwanych. W drugiej z nich pełnomocnik pozwanych poinformował ją o braku zgody poważnych na wydłużenie terminu zapłaty trzeciej raty z porozumienia. Na okoliczność zmiany warunków porozumienia nie został sporządzony żaden dokument. Porozumienie z dnia 22 sierpnia 2020 roku wygasło (zeznania świadka V. J. w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 18 lutego 2020 roku k. 233-234; zeznania świadka K. J. w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 3 listopada 2020 roku k. 288-290, zeznania pozwanego w protokole elektronicznym rozprawy z dnia 3 listopada 2020 roku k. 290-292).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił opierając się na powołanych powyżej dokumentach znajdujących się w aktach sprawy oraz w aktach załączonych spraw egzekucyjnych, a także na zeznaniach pozwanego oraz świadków: siostry i matki powoda, które częściowo okazały się być wiarygodnymi. Sąd nie dał im wiary w zakresie jakiej twierdziły one, że pozwani wyrazili poprzez swojego pełnomocnika zgodę na wydłużenie terminu zapłaty przez powoda trzeciej raty objętej porozumieniem z dnia 22 sierpnia 2020 roku, gdyż ich zeznania stały w tym zakresie w sprzeczności z zeznaniami pozwanego przesłuchanego w sprawie oraz nie znajdowały potwierdzenia w żadnych innych środkach dowodowych w sprawie. Dodatkowo nadmienić należy, że są one osobami bliskimi dla powoda. Co więcej, ich twierdzenia w tym zakresie stały w sprzeczności z treścią samego porozumienia z dnia 22 sierpnia 2020 roku, które dla wszelkich zmian jego treści i warunków wymagało formy pisemnej. Zeznań tych nie potwierdził również sam powód, który ani razu w czasie trwania postępowania w sprawie nie stawiał się przed Sądem – choćby w tym celu, aby wyjaśnić czy umocował on swoją matkę do prowadzenia w jego imieniu rozmów z pełnomocnikiem strony pozwanej czy też z samym pozwanym w zakresie zmiany warunków porozumienia z dnia 22 sierpnia 2020 roku. Niestawiennictwo powoda na terminie rozprawy w dniu 3 listopada 2020 roku było również powodem pominięcia dowodu z jego przesłuchania w charakterze strony przy zastosowaniu rygoru określonego mu przez sąd w wezwaniu. Sąd celowo odroczył publikację wyroku w sprawie o dwa tygodnie celem umożliwienia ewentualnie dostarczenia przez powoda zwolnienia lekarskiego usprawiedliwiającego jego niestawiennictwo na terminie rozprawy w dniu 3 listopada 2020 roku, gdyż jego siostra przekazała w godzinach porannych jego pełnomocnikowi, że powód (rzekomo) jest chory. Wykazanie tej okoliczności jednak w żadnej mierze nie nastąpiło, co skutkowało zastosowaniem rygoru określonego przez Sąd.

Sąd zdecydował się również na pominięcie wniosków dowodowych zawartych w piśmie procesowym pełnomocnika pozwanych z dnia 12 listopada 2019 roku w postaci wniosków o przeprowadzenie dowodów z: pisma z dnia 25 września 2013 roku (...) w W. skierowanego do Prokuratora Marzeny Kielek, protokołu przesłuchania świadka F. J. z dnia 25 listopada 2013 roku, protokołu przesłuchania świadka F. J. z dnia 3 stycznia 2014 roku, nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 2 stycznia 2014 roku wydanego w sprawie IX GNc 8683/13, protokołów czynności terenowych komornika sądowego A. P. (data nieczytelna), komornika sądowego M. D. z dnia 14 stycznia 2013 roku, komornika sądowego M. S. z dnia: 29 stycznia 2013 roku, 17 lutego 2015 roku i 22 czerwca 2015 roku, informacji Wspólnoty Mieszkaniowej z dnia 10 lipca 2015 roku, wezwania komornika sądowego skierowanego do V. P. z dnia 17 listopada 2016 roku – gdyż wnioski te zmierzały jedynie do przedłużenia postępowania i wykazania okoliczności obojętnych z punktu widzenia podstawy faktycznej określonej przez pełnomocnika powoda w pozwie. Fakt unikania przez powoda kontaktu z pozwanymi czy też z organami egzekucyjnymi prowadzącymi przeciwko niemu czynności egzekucyjne, pozostaje bez znaczenia dla oceny zasadności powództwa zgłoszonego w przedmiotowej sprawie. Podobnie ocenić należy czynności podejmowane przeciwko powodowi przez organy ścigania. Co więcej, jak wynika z oświadczeń pełnomocników stron postępowania okoliczność prowadzenia przeciwko powodowi postępowania egzekucyjnego w sposób nieprzerwany od 2012 roku okazała się być ostatecznie bezsporną pomiędzy stronami postępowania. Dowody z przesłuchania w charakterze świadków: A. G. i G. B. Sąd ocenił jako – dodatkowo –

spóźnione, gdyż nic nie stało na przeszkodzie aby wnioski te zostały zgłoszone przez pełnomocnika pozwanych już w treści odpowiedzi na pozew, jako dotyczące okoliczności zaistniałych w 2013 roku.

Wobec braku zawarcia w treści porozumienia z dnia 22 sierpnia 2020 roku, którego treść była negocjowana przez pełnomocników stron, informacji o źródłach finansowania i wykonania przez powoda treści tego porozumienia, jako niezasadne są ocenił również przeprowadzanie dowodu z przesłuchania świadków i stron na tę okoliczność. Okoliczność ta uznana została za pozostającą bez znaczenia dla oceny zasadności powództwa zgłoszonego w przedmiotowej sprawie.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Jako podstawę prawną żądania pozwu pełnomocnik powoda powołał się na treść art. 840 § 1 punkt 2 k.p.c. Jak wynika z treści powołanego przepisu, dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli: po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie.

W pierwszej kolejności wskazać należy i podkreślić wyraźnie, że Sąd nie będzie prowadził rozbudowanych rozważań merytorycznym w zakresie zgłoszonego przez powoda zarzutu przedawnienia roszczeń objętych spornym tytułem wykonawczym, gdyż pełnomocnicy stron zgodnie oświadczyli przed Sądem, że przeciwko F. J. nieprzerwanie do roku 2012 roku toczyło i toczy się dalej postępowanie egzekucyjne w sprawie Km 443/13. Skutkować musiało to przyjęciem braku zasadności podniesionego zarzutu przedawnienia. Stanowisko stron postępowania, reprezentowanych przez pełnomocników profesjach jest w tym zakresie jasne. Oczywiście żądanie pozwu dotyczyło pozbawienia wykonalności dalszego tytułu wykonawczego numer dwa (Sąd w tym zakresie jest związanym żądaniem pozwu sformułowanego przez pełnomocnika profesjonalnego), jednak tytuł ten obejmuje te same należności, które opisane są w tytule wykonawczym pierwotnie wydany w sprawie.

Jako niezasadny, a zwłaszcza w żadnej mierze nieudowodniony Sąd ocenił zgłoszony przez pełnomocnika powoda w pozwie (strona 6) zarzut potrącenia zawyżonych kwot kosztów zastępstwa prawnego w egzekucji opisanych w treści porozumienia z dnia 22 sierpnia 2020 roku z innymi należnościami wynikającymi ze spornego tytułu wykonawczego, gdyż w toku całego postępowania w przedmiotowej sprawie nie zostało nawet wykazane, że w tym zakresie powód składał pozwanym jakieś oświadczenie.

W ocenie tutejszego Sądu Rejonowego zgłoszony przez powoda zarzut wygaśnięcia (w całości) jego zobowiązania względem pozwanych R. i M. N. wskutek wykonania warunków porozumienia z dnia 22 sierpnia 2020 roku nie okazał się zasadny, lub też okazał się zasadnym jedynie w niewielkiej części, w tym z uwagi na argumentację pełnomocnika powoda zawartą w treści jej pisma procesowego z dnia 24 października 2019 roku (k. 143v).

Jak wynika z ustalonego przez Sąd stanu faktycznego sprawy, porozumienie z dnia 22 sierpnia 2013 roku utraciło moc z uwagi na naruszenie przez powoda jego warunków i terminów zapłaty poszczególnych rat objętych tym porozumieniem. Nie udało mu się wykazać bowiem, że pozwani na wydłużenie terminu zapłaty raty numer trzy wyrazili zgodę, w tym bardziej aby zgoda ta została przez nich wyrażona w formie pisemnej (zgodnie z treścią pierwotnego porozumienia). Zeznania świadków V. i K. J. zostały uznane w tym zakresie za niewiarygodne, zaś powód nie przedstawił na tę okoliczność żadnych innych dowodów. Fakt zaś utraty mocy przez porozumienie z dnia 22 sierpnia 2013 roku uprawniał pozwanych do dochodzenia od powoda zaległych odsetek – zgodnie z treścią tytułu wykonawczego.

W ocenie tutejszego Sądu Rejonowego, nie można również zgodzić się z treścią argumentacji pełnomocnika powoda zawartej w treści uzasadnienia pozwu, że fakt opóźnienia w sfinalizowaniu transakcji sprzedaży mieszkania członka rodziny powoda (jego siostry) celem uzyskania środków na spłatę zobowiązań powoda względem pozwanych jest okolicznością przez niego niezawinioną i tym samym okolicznością, która nie mogła doprowadzić do utraty mocy

obowiązującej przez porozumienie z dnia 22 sierpnia 2020 roku. W treści porozumienia z dnia 22 sierpnia 2020 roku nie zostały bowiem określone (w żadnej jego części) źródła finansowania przez powoda spłaty należności względem pozwanych, tym samym również źródło pochodzenia środków na dokonanie tej spłaty pozostaje prawnie obojętnym z punktu widzenia oceny treści porozumienia z dnia 22 sierpnia 2013 roku⁸ i możliwości jego wygaśnięcia. Pozwany wyraźnie wskazał w trakcie swojego przesłuchania, że w trakcie negocjowania warunków porozumienia z dnia 22 sierpnia 2013 roku przez pełnomocników stron w żadnej mierze jego podpisanie nie było warunkowane źródłami finansowania przez powoda jego spłaty, czy też okolicznościami dotyczącymi jego sytuacji finansowej. Jedynie na marginesie znaczenia wymaga, że tym samym czasie powód obsługiwał swoje zobowiązanie kredytowe względem (...) i nic nie stało na przeszkodzie, aby środki przeznaczone przez niego (być może jego kontrahentów; nie zostało bowiem wyjaśnione w sprawie kim był Pan P. A. dokonujący spłaty za powoda obciążających go rat kredytowych w wysokości blisko 60.000 zł miesięcznie) ma spłatę poszczególnych rat względem Kasy w pierwszej kolejności skierował na spłatę zobowiązań względem pozwanych. Było by to tym bardziej racjonalne, że toczyło się już przeciwko powodowi z wniosku pozwanych postępowanie egzekucyjne, które zostało skierowane do należącej do powoda nieruchomości.

Nie można jedna przyjąć, że zobowiązanie powoda względem pozwanych nie wygasło do pewnej wysokości – w tym w zakresie objętym wnioskiem egzekucyjnym złożonym przez pełnomocnika pozwanych w sprawie Km 5410/18 do komornika sądowego K. P. (Sąd w tym zakresie orzeka będąc związany żądaniem pozwu). Jak bowiem ustalono w stanie faktycznym przedmiotowej sprawy, niezależnie od utraty mocy przez porozumienie z dnia 22 sierpnia 2020 roku, kierując wnioskiem egzekucyjnym w sprawie Km 5410/18 do komornika sądowego K. P. pełnomocnik profesjonalny pozwanych nie uwzględnił w jego treści szczegółowo powyżej opisanego sposobu zaksięgowania łącznej wpłaty powoda w wysokości 156.000,00 zł (w czterech częściach) na poczet zadłużenia objętego tytułem wykonawczym w sprawie Km 443/13. Roszczenia pozwanych objęte postępowaniami egzekucyjnymi Km 443/13 i Km 5410/18 stanowią w istocie to samo roszczenie wynikające z tego samego tytułu egzekucyjnego.

Na skutek wydania przez komornika sądowego M. S. postanowienia z dnia 28 listopada 2013 roku i rozksięgowania do sprawy wpłaty powoda w kwocie 40.333,00 zł z dnia 25 listopada 2013 roku stan zaległości w sprawie egzekucyjnej Km 443/13 został ustalony na kwotę 28.524,94 zł z tytułu należności głównej. Na dzień 25 listopada 2013 roku stan zaległości w sprawie egzekucyjnej z tytułu odsetek ustawowych od należności głównej został ustalony przez komornika sądowego na kwotę „0” złotych. Dopiero od tego dnia i od w/w kwoty 28.524,94 zł należności głównej pozwany przysługuje prawo do domagania się zapłaty od powoda dalszych odsetek ustawowych do dnia zapłaty. W pozostałym zakresie ich roszczenie o zapłatę odsetek ustawowych sformułowane w treści wniosku egzekucyjnego w sprawie Km 5410/18 (jako zbyt daleko idące i niezasadne) wygasło. W tym zakresie żądanie pozwu okazało się być zasadnym. Konieczność jego uwzględnienia okazała się być tym bardziej zasadną, że pełnomocnik pozwanych sformułował wniosek egzekucyjny w sprawie Km 5410/18 i dalsze pismo procesowe z dnia 8 listopada 2019 roku w sposób niezrozumiały dla Sądu, zawily i niezgodny ze stanem faktycznym sprawy egzekucyjnej Km 443/13. Żądanie wniosku egzekucyjnego w sprawie Km 5410/18 spowodowało również odmienne wyliczenie kwoty należnych pozwany odsetek ustawowych przez sam organ egzekucyjny. Wymagało to ingerencji Sądu i uwzględnienia żądania pozwu w tym zakresie. Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł jak w punkcie 1 sentencji wyroku z dnia 17 listopada 2020 roku. Sąd przyjął przy tym, że pozwani mogą domagać się od powoda obecnie jedynie zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 28.524,94 zł należności głównej za okres od dnia 25 listopada 2013 roku do dnia zapłaty.

W pozostałym zakresie powództwo jako niezasadne podlegało oddaleniu. Tutejszy Sąd Rejonowy w pełni podziela również stanowisko zajęte przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 13 lutego 2019 roku wydanym w sprawie V CSK 353/18, gdzie Sąd ten wskazał, że przepis art. 5 k.c. nie może być samodzielną podstawą powództwa opozycyjnego, gdyż nie może doprowadzić do trwałego pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności. Powołanie się na tę okoliczność przez pełnomocnika powoda - w świetle szerokiej uwagi poczynionych powyżej, nie mogło doprowadzić do uwzględnienia powództwa w większym zakresie.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w związku z treścią art. 100 k.p.c. Za stronę przegrywającą w przedmiotowym postępowaniu – prawie w całości – został uznany powód. Powodem przyjęcia przez Sąd takiego rozumienia żądania pozwu był fakt reprezentowania powoda w sprawie przez pełnomocnika

profesjonalnego i sposób sformułowania żądania pozwu jako żądania pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności – w całości. Żądanie pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności należało bowiem rozumieć, jako żądanie pozbawienia go wykonalności w zakresie: 134.400,00 zł należności głównej, 14.717,00 zł kosztów procesu i 108.368,38 zł jako odsetek ustawowych naliczonych od dnia 16 grudnia 2011 roku do dnia zamknięcia rozprawy w sprawie w dniu 3 listopada 2020 roku (według kalkulatora odsetek ustawowych znajdującego się na stronie (...)) Co dało łączną sumę 257.485,38 zł. W toku postępowania Km 5410/18, które toczy się na podstawie tytułu wykonawczego (numer 2) objętego żądaniem pozwu, pozwani nigdy nie domagali się wyegzekwowania na ich rzecz od powoda kwoty należności głównej ani kosztów postępowania, w tym zakresie więc – co do zasady – należy uznać ich za stronę wygrywającą w sprawie. Sąd przy tym uznał (patrz treść punktu 1 wyroku z dnia 17 listopada 2020 roku), że pozwani mogą domagać się od powoda zapłaty odsetek ustawowych od kwoty 28.524,94 zł jedynie za okres od dnia 25 listopada 2013 roku do dnia zapłaty – w przypadku przedmiotowej sprawy decydujący był dzień zamknięcia rozprawy - gdzie kwota odsetek tych została obliczona (ten sam kalkulator) na poziomie 15.776,45 zł. Mając również na uwadze, że pozwani w toku postępowania egzekucyjnego w sprawie Km 5410/18 swoje żądanie określili na kwotę 30.654,72 zł (patrz treść pisma pełnomocnika pozwanych z dnia 8 listopada 2019 roku złożonego do sprawy egzekucyjnej – w aktach sprawy, nie ponumerowane), przegrali oni w niniejszym postępowaniu za ledwie w zakresie kwoty około 15.000 zł, co stanowi około 6% kwoty 257.485,38 zł. Pozwani zostali więc w tak ukształtowanym stanie faktycznym sprawy uznani za stronę wygrywającą w całości (prawie w całości). Sąd więc zasądził od powoda na ich rzecz solidarnie zwrot pełnej kwoty wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika reprezentującego pozwanych – w stawce minimalnej obliczonej w oparciu o wartość przedmiotu sporu opisaną w pozwie.

Na marginesie jedynie zaznaczenia wymaga, że Sąd nie znalazł żadnych podstaw do odstąpienia od obciążenia powoda obowiązkiem zwrotu kosztów postępowania na rzecz strony przeciwnej, a jedynie przez niedopatrzenie nie zdołał cofnąć zwolnienia od kosztów sądowych udzielonego powodowi w treści postanowienia z dnia 5 kwietnia 2019 roku. Zwolnienie to zostało bowiem oparte na treści nieprawdziwych danych dotyczących sytuacji materialnej powoda, co Sąd ustalił w wyniku przeprowadzenia dowodu z zeznań świadka V. J.. W razie złożenia środka zaskarżenia do wyroku z dnia 17 listopada 2020 roku, być może stosowną decyzję w tym zakresie podejmie Sąd odwoławczy.

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem przesłać pełnomocnikom stron – bez pouczenia.